

er til Stede, Lovhjemmel over for den Tvivl, som paa Grundlag af denne om jeg saa maa sige autoriserede Fortolkning kan komme frem. Jeg har stillet det som Ændringsforslag til § 2, første Stykke. Det gaar ud paa at tilføje et nyt Punktum, saalydende: „Ved Præst i Folkekirken forstaaes enhver til denne Stilling ordineret Mand, som ikke er afsat eller suspenderet derfra og fremdeles er Medlem af Folkekirken.“ Denne Affattelse har jeg taget fra Kirkekommissionens Betænkning i 1868—69. Der findes den Side 801 i en Udvalgsbetænkning, afgiven af det „om Kirkernes Benyttelse uden for den almindelige Orden“ af Kirkekommissionen nedsatte Udvalg, og dettes Flertal, Biskop Kierkegaard, Provst, Seminarieforstander Langhoff og Folketingsmand N. J. Termansen, skriver i denne deres Betænkning blandt andet følgende med Hensyn til Adgangen til at optræde som Præst i den danske Folkekirkes Kirker: „og naar saavel den gældende Lovgivning som en fuldstændig hævdede Praksis medfører, at Præsten uden særlig Anmeldelse eller Tilladelse, nu og da kan lade en Embedsbroder (kun naturligvis ikke en afsat eller suspenderet Præst) fungere for sig, samt at han ligeledes kan overlade en teologisk Student eller Kandidat at prædike o. s. v.“ Hvad der skal gælde om disse sidste, Studenter og Kandidater, med disse Ord ordinerede Personer, har jeg ikke rørt ved; thi derom indeholdes Reglerne i dette Lovforslags § 2, 2det Stykke og følgende, men det er stadig dette, hvad der skal forstaaes ved en Præst i Folkekirken, som trænger til en nærmere Forklaring. Mit Ændringsforslag er affattet i Overensstemmelse med den af disse Mænd fremsatte Udtalelse om, hvad der ikke blot er gældende Lovgivning, men fuldstændig hævdede Praksis. Hvis den højtærede Minister nu vilde være villig til at erklære, at han slutter sig til denne Forstaaelse af Udtrykket „Præst i Folkekirken“, saa antager jeg ogsaa, han vil kunne slutte sig til det Ændringsforslag, jeg har stillet; men selv om den ærede Minister ikke maatte finde, der var Grund til et saadant Ændringsforslag, vilde jeg ogsaa være tilfreds med en Udtalelse fra hans Side med den Autoritet, som deri ligger for, at han fremdeles vil opretholde den saaledes i Praksis fastslaaede Forstaaelse deraf, og saa mener jeg i og for sig ikke heller, at vi behøve en udtrykkelig Lovbestemmelse derom; thi saa er dermed taget tilstrækkelig Afstand fra den Fortolkning i den forelig-

gende Kirkeret, som har vakt min Tvivl og maaske vil kunne vække andres Tvivl og føre til, at der opstaaer mindre behagelige Kollisioner i Fremtiden med Hensyn til, hvem man kan faa til at prædike i en Kirke og hvem ikke.

Fogtmann: Baade ved 1ste Behandling af denne Sag og nu i Dag er der fra alle Sider i denne Sag faldet saa velvillige Udtalelser om Sagen, at man deraf kunne tage godt Varsel for, at den ærede Minister vilde kunne vente at føre denne Sag igennem, saa den snart kunde træde ud i Virkeligheden, og dertil vilde jeg ogsaa gerne give mit bedste Ønske og min Tilslutning. Jeg har dog nærmest forlangt Ordet for at begrunde de 2 Ændringsforslag, jeg har stillet uden for Betænkningen, idet jeg ligesom forskellige andre Medlemmer som Udvalget og dets forskellige Afskygninger, har forsøgt at skaffe en anden Ordning af det Forhold, som omtales i § 9, det, som omhandler Kirkebetjentens, eller som vi i daglig Tale pleje at sige: Kirkesangerens Stilling. Naar jeg har forsøgt det, kan det jo gerne være, at jeg har stillet mine Ændringsforslag og lagt min Plan ud fra et noget forskelligt Synspunkt fra en Del andre Medlemmer. For mig har det nemlig ikke været saa meget Hovedsagen at frigøre Skolelærerne for nogle Pligter, det har ikke saa meget været Udgangspunktet for min Betragtning i den Henseende, men derimod snarere været en almindelig Betragtning om at skaffe, hvad jeg vil kalde, et mere sundt og naturligt Forhold til Veje paa dette Omraade. Det har nemlig været min Hovedbetragtning altid, og var det, da vi behandlede den almindelige Skolelov, hvor Spørgsmaalet jo ogsaa forelaa, at skulle Skolelærernes Kirkesangertjeneste overhovedet fra Skolelærergerningen som saadan. Jeg tror, at det er en ret forældet Betragtning den, som har ført til, at Kirkesangertjenesten ikke kan udføres, undtagen af en fast ansat Skolelærer eller i alt Fald af en Skolelærer. Den hører sikkert nok hjemme i en Tid, hvor Forholdene og Befolkningen ikke var saa udviklet, som den nu er. Nu er det jo nemlig saaledes, at vi ere kómne saa vidt, ere saa vant til offentlige Sammenkomster, Deltagelse i dem, Ledelse af dem baade af kirkelig og anden Natur saa mange andre Steder end i Kirker: i Forsamlingshuse, Missionshuse, Grundtvigske Forsamlingshuse og ogsaa i andre Lokaler, hvor vi ogsaa have en Slags Ledelse, ogsaa Sangledelse og hvad dertil hører; og hvor alt foregaar